

Din trecutul comunei Soceni.

În cuprinsul României Mari se află două localități cu numele **Soceni**. Una este comuna rurală **Soceni** în județul Caraș (Banat), plasa Recița (Reșța), la o distanță de 14 km. dela Recița; iar alta este satul **Soceni**, care aparține comunei rurale Mierea Birnicii din județul Dolj (Oltenia), plasa Melinești, la o distanță de 20 km. dela gara Filiași și la 36 km. dela Craiova. (Alte localități cu nume asemănătoare sunt: **Seceni** sau **Săceni**, sat aparținând comunei rurale Sărăzani din județul Severin, plasa Făget; **Seceni**, comună rurală în jud. Timiș-Torontal, plasa Vinga; trei comune rurale **Socet** în județele Hunedoara, Bihor și Teleorman; **Soci** în jud. Neamț și Fălcieni).

Comuna Soceni, de al cărei trecut va fi vorba în cele ce urmează, este cea pomenită întâiu, care se află în județul Caraș din Banat, plasa Recița.

Din punct de vedere geografic, comuna Soceni este situată între 45° 21' și 45° 24' latitudine nordică și între 21° 54' și 21° 59' longitudine estică dela Greenwich, la 260 metri altitudine deasupra nivelului Mării Negre. Comuna e așezată, între două șiruri de dealuri acoperite cu cireși și pruni, de către sudest spre nordest, pe cele două maluri ale unui pârâu, care izvorăște în comuna Târnavă și se numește „Tău“ sau „Valea satului“. Acest pârâu izvorăște din dealurile Târnovei (unde se numește „Valea Târnovei“) și după ce intră în hotarul comunei Soceni primește câte 3 pârâiașe din stânga (Cerbicea, Politoania și Girișelul) și câte 3 din dreapta (Trestenicul, Vâna Oprii și Vișina); apoi trece în hotarul comunei Ezeriș și Fârliug, unde se varsă în râul Poșonciu, care își îmbină apele sale cu ale Timișului la Uniș și Uliuc (jud. Timiș-Torontal). Hotarul comunei Soceni este deluros și acoperit cu pomi roditori. Cu deosebire sunt vesite **cireșele de Soceni**, cari nu au pereche în țara întreagă. Renumele lor a ajuns până în capitala Ungariei, Budapesta, unde și acum, după întreprinderea României, se vând în luna Iunie cireșe de pela Kecskemét și din alte părți sub numele de „cireșe de Soceni“ (szocsányi cseresznye).

Comuna Soceni este o foarte veche așezare românească și numele ei derivă dela soc, soci, fiind în hotarul comunei mult soc (*Sambucus ngra*). În documente se pomeniște la anul 1452 sub numele de **Zachel** (Zacel, Sacel) ca proprietatea lui Ioan Bizerea, împreună cu Târnova și alte localități (Bizerea, Calova, Pleșa, Vârciorova, Ramna, Glimboca, Bratova ș. a.). La anul 1492 se aminteste sub numele de **Szocel** (Socel), tot ca proprietatea familiei Bi-

zerea, aparținând districtului Caransebeș. Nu se află însă această comună în conscripția lui Marsigli din anii 1690—1700; dar ea a existat și în timpul stăpânirii turcești (1552—1716), căci în copilăria mea bunica mea după mama povestea despre un strămoș al ei, care a fost dus rob la turci în Țarigrad (Constantinopol), de unde a fugit și după un lung șir de ani s'a întors acasă, și mulți bătrâni povestiau întâmplări ce le știau dela moșii și strămoșii lor de pe vremea turcilor; iar în conscripția cabinetului secret din Viena făcută la anul 1717 (îndată după izgonirea turcilor din Banat) se află comuna **Soschen** (Soșen) cu 56 case, aparținând (cu alte 72 sate) la districtul Vârșățului. Dacă luăm în considerare faptul, că după această conscripție, în anul 1717, Recița avea 62 case, Țerona 23, Domanul 27, Vasiova 36, Ezerișul 52, Târnova 56, Câlnicul 82, Vârșățul 70, Oravița 24, trebuie să socotim Soceniul între comunele mari dela începutul veacului XVIII.

Pe harta Banatului, făcută la ordinul guvernatorului Claudiu Florimund Mercy, în anii 1723—25, Soceniul se află între cele 77 comune locuite din districtul Vârșățului sub numele de **Sotschen** (Socen). Pe harta lui Grisellini din anul 1776 se află tot în districtul Vârșățului sub numele **Soisen**. După aceste hărți se vede, că Soceniul era la începutul veacului XVIII tot în acelaș loc, unde se află și astăzi.

La anul 1779 se reînființează vechiul comitat al Carașului, și de atunci până la 1783, Soceniul aparține comitatului Caraș. În consemnarea celor 82 comune aparținătoare ținutului montan bănațean (Processus Metal ici), făcută în anul 1780, este numit **Socsan** (Socian).

În revoluția anului 1848, honvezii unguri, cari ocupase Recița, au năvălit în Soceni în ziua sfinților arhangheli (8/20 Noemvrie), dar n'au făcut mari stricăciuni, căci cea mai mare parte a populațiunii, prinzând de veste, a fugit și s'a ascuns prin pădurile și văile (Aninoasa, Țila) de către Zorlenț. A doua zi (9/21 Noemvrie), honvezii au trecut iarăș prin Soceni și au năvălit în Târnova, dar la „Poiana nucului“, pe „Valea Târnovii“, au fost crunt bătuți de târnovenii ascunși în codru, cari au prăvălit asupra honvezilor trunchiuri de arbori și bolovani de piatră de pe coastele dealurilor. (O luptă în miniatură asemănătoare cu cea dintre regele Carol Robert și Basarab Vodă al Munteniei). Peste 4 zile (13/25 Noemvrie) au trecut honvezii a treia oară prin Soceni, ca să se răzbune asupra târnovenilor pentru rușinea pățită; au jefuit și au aprins câteva case din Târnova și au spânzurat pe un moșneag, pe care târnovenii refugiați în codru îl uitaseră în sat. În ziua de sfântul Nicolae (6/18 Decemvrie), generalul Traian Doda din Caransebeș atacă Recița, unde era tabăra honvezilor, dar fiind rănit, armatele lui se retrag. În 8/20 Decemvrie, căpitanul Fehér cu o trupă de honvezi iese din Recița spre Soceni și împărștie poporul răsculat. Iar în 10/22 Decemvrie vine armata im-

perială sub conducerea căpitanului Rasocrac din Caransebeș, la care se adaug și socenenții cu târnovenii înarmați cu coase și furci de fier, și honvezii sunt bătuți și alungați din Recița în 12/24 Decembrie, în ajunul Crăciunului catolic. Cu aceasta a scăpat tot ținutul Reciței de jafurile honvezilor.

La anul 1873, din confiniul militar se formează comitatul Severinului și se încorporează la comitatul Carașului sub numirea de Caraș-Severin. Din acest an până în anul 1927, Soceniul aparține comitatului (județului) Caraș-Severin.

În războiul mondial (1914—18) au luat parte 275 de socenenți, dintre cari au murit în războiu 56, între cari și fiul învățătorului Ioan Dorca și fratele meu (Mihaiu).

În revoluția anului 1918, socenenții au avut o purtare urâtă, luptându-se și omorându-se ei între ei, dovedind lipsă de respect față de conducătorii lor firești, ceea ce este a se atribui sălbătăcirii moravurilor înde cursul războiului.

Dela anul 1927, când județul Caraș-Severin se împarte în 2 județe: Caraș și Severin, Soceniul aparține județului Caraș. Hotarul comunei are o suprafață de 4615 jugăre cadastriale (2654,36 hectare). În anul 1910, Soceniul avea 1175 locuitori; în anul 1920 avea 235 case și 1028 locuitori. După recensământul făcut la finea anului 1930, comuna Soceni are 995 locuitori, dintre cari: 983 români, 8 unguri și 4 evrei; după religie: 974 ortodocși (români), 3 catolici (unguri), 5 reformați (unguri), 9 bapțiști (români) și 4 mozaici (evrei).

BISERICA din Soceni — după spusele bătrânilor, cari știu de o inscripție ce ar fi fost pe păretele bisericii, dar s'a șters în anul 1897 cu ocazia renovării — este zidită înainte de anul 1700, însă fără turn (clopotniță)¹⁾ turnul i-s'a adaus în anul 1812. Aceasta se vede și din faptul, că părății bisericii sunt zidiți din piatră cu pământ (fără tencuială de var) și sunt lucrați primitiv; iar turnul este zidit din cărămidă arsă, cu var și foarte bine lucrat. După ce i s'a adaus turnul, biserica a fost sfințită de

¹⁾ Zidirea bisericii fără turn în timpul ocupației turcești, înainte de 1700, este explicabilă prin faptul, că turcii nu permiteau zidirea bisericilor cu turn (clopotniță) și nici sunarea clopotelor. Hramul bisericii din Soceni, după niște fragmente din Registrele botezaților, comunaților și răposaților din anii 1778—1794, eră: Înălțarea Domnului nostru Ișus Hristos. În Registrele botezaților și răposaților din anii 1824—1831 hramul este: Adormirea Născătoarei de Dumnezeu. Acesta este hramul bisericii și astăzi. Schimbarea hramului bisericii se pare a se fi făcut cu prilejul sfințirii ei prin episcopul Petru Ioanovici Vidac în anul 1816. De însemnat este, că ruga (medeia) obișnuită la hramul bisericii se ține la Săn-Petru (în 29 Iunie) și nu la Adormirea Născătoarei de Dumnezeu (15 August). Bătrânii de prin anii 1890—1900 spuneau, că știu dela antecesorii lor, că satul Soceni ar fi avut, din vremuri vechi, ca patron pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel, deosebit de patronul (hramul) bisericii. E posibil, că biserica cea dintâi a comunei Soceni să fi avut hramul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, și de atunci a rămas străvechiul obicei de a se ține ruga (medeia) în această zi.

episcopul Vârșăului Petru Ioanovici Vidac (1806—1819) în primăvara anului 1816, cu prilejul trecerii sale dela Vârșău spre Caransebeș. Bătrânii din copilăria mea pomeneau numele episcopului Vidac și spuneau, că dela el sunt 3 icoane cu răstignirea Domnului, lăsate în biserică cu ocazia sfințirii. Imi aduc aminte, că înainte de renovarea din 1897 a bisericii, existau 3 icoane de acest fel: una în despărțământul femeilor, alta pe perețele dela strana dreaptă și alta în altar, ceea ce confirmă spusele bătrânilor. După renovarea bisericii (1897), aceste icoane au dispărut. În anul 1867 turnul bisericii a fost acoperit cu aramă. (Până la 1897 se vedea sus pe turn: 1867). În anul 1897, biserica a fost renovată și curtea ei îngrădită cu gard de fier și de piatră (până atunci era gard de nuiele); iar în ziua de 15 August 1897 a fost sfințită din nou prin delegatul episcopesc Maxim Popoviciu, protopopul Bocșei, asistat de preotul Nicolae Corneanu din Apadia și Traian Stoica din Soceni.

Matriculele (registrele sau protocoalele botezărilor, cununărilor și răpoadelor), cari există astăzi, — după datele comunicate de părintele Antonie Foaiaș, parohul de acum al comunei Soceni, — încep cu anul 1831, și la început în fiecare sunt mai multe **formulare cu nume fictive**. În protocolul botezărilor, primul născut, înregistrat de preotul Petru Sciopoane, este: Ana, fida lui Nicolae Peica și a soței lui, Ruja. În protocolul cununărilor, primul caz, înregistrat tot de preotul Petru Sciopoane, este cununia lui Nicolae, fiul lui Zaharie Sciopoane, cu mireasa Ruja, fida lui Nicolae Ban. În protocolul răpoadelor, primul caz, înregistrat tot de preotul Petru Sciopoane, este al răposatei Iconia, soția lui Nicolae Jurjoniță (nume format din Giurgi-Ioniță sau Jurj-Ioniță), moartă de junghiu (aprinde de plămâni?).

Preoții. — Într'un Liturghier al comunei Soceni, tipărit la Râmnicul-Vâlci în anul 1733, pe care l'am văzut la răposatul bibliofilu Emilian Micu preot în Vlačovăț (despre care părintele Antonie Foaiaș îmi spune, că a fost prieten cu socrul său, răposatul preot Traian Stoica din Soceni și cu răposatul notar comunal din Soceni Alexandru Crăciunescu fost președintele comitetului parohial, dela cari a luat mai multe scrisori și cărți vechi), am aflat următoarele notițe scrise cu slove chirilice în limba română, pe cari le-am copiat:

Pe fida primă era scris cu slove nu prea caligrafice: „Să se știe că această liturghie (!)... o a luat popa Gheorghe cu bani gata cu 5 florinț. în luna august în 4 zile. popa ghiorghe din SGiorz. vlet 1735“.

Pe fida a doua era scris cu slove caligrafice: „Aceste sfinte liturghie iaste a sfintei biserici a satului Socian, în zilele prea luminatului împărat Leopold cel a doilea fiind între cucernici preoți. Ianoș popovici, adoilea preot Vichentie Popovici fiind și Eu Invețe-

tori Pavel Paulovici de moșie din Clopotia. Date în Sociani. 20 Aprilie Anu 1790. Pavel Paulovici. Invețetoriu“.

Pe f la ultimă (cu altfel de scrisoare): „Sau făcut preot dimi-
trie Valuțan în luna lui Noemvrie 11. 1809. Dimitrie Valuțan
preotul Calinii. Iar luca școponiu sau făcutu el podiaco în 11 No-
emvrie 1809“.

În Istoria bisericească a lui Tincu-Velea (1865), la pag. 185, se
face pomenire de preotul Petru Popovici, starețul mănăstirii dela
Partoș, care după închiderea acelei mănăstiri (la 2 Noemvrie 1778)
se întoarce la parohia sa din Soceni (care pe atunci era în protopo-
piatul Caransebeșului).

Pe o altă carte bisericească a comunei Soceni, văzută la pome-
nitul Emilian Micu, erau însemnați ca preoți ai comunei Soceni:
Nicolae Școponiu (așa era scr's, nu: Sciopoane, nici Ștopoane) la
1810, și Gheorghe Liuba din Măidan la anul 1823.

Pe baza acestor notițe culese de mine și a datelor comunicate
mie de către părintele Antonie Foaiaș din Soceni, am stabilit urmă-
toarea serie de preoți ai comunei Soceni:

Popa Gheorghe din Sân-Giorz (călugăr?), pomenit în Litur-
ghierul din 1733, la anul 1735.

Petru Popovici, călugăr, fost stareț al mănăstirii dela Partoș,
pomenit în Istoria bisericească de Tincu-Velea, la anul 1778. Aces-
ta pare a fi îngropat în curtea bisericii din Soceni, unde îndărătul
altarului este o cruce veche de piatră, despre care spuneau bătrânii
din copilăria mea, că ar însemna mormântul unui preot călugăr?).

Ianăș Popovici și Vichentie Popovici, (pomeniți în Liturghie-
rul dela 1733), la anul 1790. În acest timp Soceniul avea doi preoți.

Nicolae Școponiu (Sciopoane) la anul 1810.

Toma Sciopoane, dela Nr. casei 169, contimporan cu Nicolae
Școponiu.

^{a)} Din niște fragmente de Registre ale botezaților, cununăților și ră-
poșaților din anii 1778—1794 și din niște Registre ale botezaților și răpo-
șaților din anii 1824—1831, cari mi-au ajuns în mână după încheierea
acestui articol, am aflat, că în anii 1778—1794 semnează registrele preoții:
Teodor Petrovici 1778—1787, Ioan Mihailovici 1779—1794, Vichentie Popo-
vici 1787—1794, iar în anii 1824—1831 preoții Luca Ștopoane și Petru Știo-
poane. Deci, seria preoților din Soceni, începând cu anul 1735, până astăzi,
este următoarea:

1. Popa Gheorghe din Sân-Giorz 1735	9. Gheorghe Liuba din Măidan 1823
2. Petru Popovici 1778	10. Luca Ștopoane 1824—1851
3. Teodor Petrovici 1778—1787	11. Petru Știopoane 1824—1853
4. Ioan Mihailovici 1779—1794	12. Adam Ștopoane 1854—1859
5. Vichentie Popovici 1787—1794	13. Petru Cotreanțiu 1860—1869
6. Ianăș Popovici 1790	14. Dănilă Sciopoane 1839—1896
7. Nicolae Ștopoane 1807 și 1810	15. Trifon Stoica 1858—1873
8. Toma Ștopoane (contimporan cu
Nicolae Ștopoane).	16. Traian Stoica 1876—1906
	17. Antonie Foaiașu 1902 până azi

Luca Școponiu (Sciopoane), diacon dela anul 1809 (după notița din Liturghierul 1733).

Gheorghe Liuba din Măidan, la anul 1823. Despre acesta îmi comunică părintele Antonie Foaș, că se știe că a fost **diacon** și ginere la familia Scioponilor dela Nr. casei 142 (porecliți pentru bogăția lor: „Gazda”; aveau casă de piatră, acoperită cu aramă); a servit puțin și a murit de tușit (boală de piept, tuberculoză?); îl copleșea tusea și în biserică în decursul slujbei. Bătrânii din sat spun, că știu dela părinții lor, că diaconul dela Nr. 142 („Gazda”), de câte ori slujă, ținea mâna dreaptă ridicată în sus (cu orarul!). Deci, prin anii 1809—23 (prima jumătate a veacului XIX), Soceniul avea **diacon** ca și bisericile dela orașe. Dealtcum, după comunicările părintelui Foaș, înainte de anul 1831 erau în Soceni: **2 parohi**, **2 capelani** și **1 diacon**.

Preotul **Toma Sciopoane** dela Nr. casei 169 (pomenit mai sus), contemporanul lui Nicolae Sciopoane dela anul 1809, a avut 2 fii plugari, unul la Nr. casei 103 (unde stă astăzi preotul Antonie Foaș) și unul la No. casei 105 (astăzi casa lui Moise Cornea poreclit „Gimșia”), și 2 fii preoți și anume:

1. **Luca Sciopoane**, la Nr. casei 108, care pentru firea lui hrăpărească a fost numit de popor: „**Popa Lupu**” (având și numele Luca asemănare cu Lupu); era om arogant și luxos, căci se căra cu 4 cai, ca spăhiii. (De pe vremea lui a rămas vorba în Soceni: cât cail popii”). S'a născut în anul 1790. Se pare că acesta este Luca Școponiu hirotesit ipodiamon în 11 Noemvrie 1809 (după notița din Liturghierul 1733), în aceeași zi, când a fost hirotonit presbiter D. Mitrie Valuțan pentru comuna Calina, dacă se poate admite hirotesia de ipodiamon la vârsta de 19 ani. În matricule semnează ca paroh la anul 1831, și e semnat și într'un contract scris în limba maghiară în anul 1840 al unuia din strămoșii mei (semnând acolo cu chirilice: Luca Ștopoane). Moare la anul 1851, în vârstă de 61 ani, fără a lăsa urmași în preoție.

2. **Petru Sciopoane** („Popa Pătru”) la Nr. casei 169, născut la anul 1794; semnează ca preot în matricule la anul 1831, și moare la anul 1853 în vârstă de 59 ani. Despre urmașii lui va fi vorba mai jos.

Urmașul lui Luca Sciopoane (Popa Lupu) în parohie a fost nepotul său de frate (fiul unuia dintre cei doi feciori rămași plugari ai preotului Toma Sciopoane), și anume:

Adam Sciopoane („Popa Adam”), născut la anul 1820; a preoțit în anii 1854—59, fiind și învățător. Moare în vârstă de 39 ani, și lui îi urmează ginerele său:

Petru Cotreanță („Popa Pera”), născut la 1835; a preoțit în anii 1860—69, și moare în vârstă de 34 ani.

Lui Petru Sciopoane dela Nr. casei 169 (fratele lui Popa Lupu), îi urmează în preoție fiul său:

Dănilă Sciopoane („Popa Dănilă“), născut în anul 1816, care a preotit în anii 1839—1896, și moare ca „preot emerit“ în etate de 80 ani. În anii 1860—69 a fost contimporan cu preotul Petru Cotreanță, după moartea căruia cele 2 parohii din Soceni se reduc la una, rămânând (dela 1869) singur paroh Dănilă Sciopoane. Preotul Dănilă Sciopoane a avut 10 (zece) copii, dintre cari i-a rămas în viață numai o fată: **Ruja**, care a căsătorit-o cu:

Trifon Stoica („Popa Trifu“), născut în Jamul-mic la anul 1831; a servit ca preot în Soceni (capelan la socrul său) în anii 1858—1873. În timpul păstoririi lui de 15 ani a dezvoltat o bogată activitate, fiind un preot învățat, bun mânuitor al condeiului, orator de forță și foarte evlavios. A fost o podoabă a clerului din eparhia Vârșățului și a Caransebeșului, dar mentalitatea îngustă a celor dela „măritul dvor“ n'a știut să aprecieze pe umilul capelan, care trăia o viață de sfânt. Poporul însă pomenește și astăzi cu evlavie de „Popa Trifu“. A murit în vârstă de 42 ani, lăsând ca urmaș pe fiul său:

Traian Stoica („Popa Trăian“), născut în anul 1856; a preotit în anii 1876—1906; moare în vârstă de 50 ani, lăsând ca urmaș pe ginerele său:

Antonie Foiș, născut în comuna Vârciorova de lângă Caransebeș (jud. Severin) la anul 1876; dela 29 Iunie 1902 până la 17 Aprilie 1906 capelan pe lângă socrul său Traian Stoica, iar dela 1906 paroh până în prezent.

ȘCOALA nu se știe când s'a zidit, dar la anul 1781 exista și avea și locuință învățătoarească, în care locuia învățătorul Jurca Breban, după cum se vede dintr'o consemnare a oficiului de dare (percepția) din Vârșăț cu datul de 18 Octomvrie 1781. Acest document se află la venerabilul protopop al Caransebeșului, Andreiu Ghidiu și este publicat în opul: „Școalele românești bănățene în secolul al XVIII-lea, studiu istoric de Iuliu Vuia, tipărit la Orăștie în a. 1896, la pag. 42—49. (Această lucrare mi-a pus-o la dispoziție părintele Trifon Căcora din Partoș). Școala a fost renovată în anii 1872—73, acoperită cu țiglă în anul 1896, iar în anul 1910 a fost transformată și mărită, cum se află și astăzi.

Învățătorii, despre cari avem date că au servit în Soceni, sunt următorii:

Jurca Breban, la anul 1781, avea leafă 25 florini la an și locuință la școală; eră în acelaș timp și notar comunal și cântăreț de strană la biserică. Este pomenit în consemnarea oficiului de dare (percepția) din Vârșăț dela 18 Octomvrie 1781.

Pavel Paulovici, de naștere din Clăpodia, la anul 1790. A scris o notiță în Litroghierul din anul 1733.

Adam Sciopoane („Popa Adam“) în anii 1854—59, a fost preot și învățător. La acesta a învățat carte și tatăl meu.

Ioan Ionescu, tatăl codreanului (pădurarului) de azi Aurel Ionescu.

Petru Pupu din Rugi și **Antonie Sabin** din Recița-română, la cari a învățat carte mama mea. Petru Pupu a trecut dela Soceni la Rugi, unde a și murit, iar Antonie Sabin a trecut la Călnic, unde a murit.

Pavel Chinezu, născut în Soceni la 16 August 1836, a fost întâiu învățător în Gavojdia, apoi în Soceni până la 3 Ianuarie 1887, când a răposat. Este înmormântat în cimitirul din Soceni. A fost primul secretar general, mai apoi vicepreședinte al „Reuniunii învățătorilor români din eparhia Caransebeșului“, la a cărei înființare a lucrat foarte mult. A tipărit o „Carte de rugăciuni și cântări bisericești“ și „Ouă roșii de paști“ (orații în versuri, pe cari le recitau școlarii în biserică la finea liturghiei din Duminica paștilor).

Gheorghe Răbăgia din Caransebeș, a servit în anul școlar 1887—88 și a fost primul meu învățător. A murit ca preot în Drinova (protopopiatul Făgetului).

Simeon Pocreanu din Recița-montană, a servit în anii 1888—1893. A fost un bun ziarist; a înființat și redactat revistele: „Opinca“, „Privighetoarea“ și „Revista“, precum și numeroase Calendare. A fost învățătorul meu iubit, în anii 1888—1892.

Ioan Dorca, născut în comuna Vălișoara la anul 1876; servește din anul 1896 până în prezent.

NOTARI comunali (și cercuali): Jurca Breban la 1781, care era și învățător; Iankoczy la anul 1846 (semnat pe o chitanță, scrisă în limba germană, a străbunicului meu); Hotilecz la anul 1848; apoi: Boroti, Andreiu Ursici până la 1883; Alexandru Crăciunescu din Leucusești 1883—1918; Coloman Farago 1918-28, Cornel Vadnai 1928—50, Hubert Nats dela 1930.

Subnotari: Ioan Sperneac din Bocșa-română, Hubert Nats din Recița, Marcel Szatmary 1916. (Date comunicate de D-l Ștefan Jebeleanu din Soceni).

Primari: Toma Ștopoane la 1840 (semnat pe un contract scris în limba maghiară, al unui străbunic al meu); apoi (după datele comunicate de D-l Ștefan Jebeleanu și părintele Antonie Foaș): Petru Sciopoane. (Gazda), Iosif Peica, Rusalin Ban, David Jebeleanu (socrul preotului Traian Stoica), Luca Sciopoane (socrul învățătorului Simeon Pocreanu, a fost primar 20 ani), Petru Sciopoane (Căpăț), Petru Peica 1914—1920, Pavel Maghet, Petru Goruianu dela 1930.

Pr. P. Bizerta